

összekulcsolódott. A kép lassan keretet kapott. A színek kidudorodtak, aztán kezdtek behorpadni. Behúzta őket, és hallottam, ahogy a semmi tölcsérésén őrlött csontok zuhognak át. Távrolról csörömpöltek a fülemben. „Már a csontjaim is odalettek,” dörögtem, s felnéztem a mennyezetre, hogy ne megint a lány nyomorult csontos száját kelljen látnom. Pocsékul éreztem magam miatta, miattam, mindannyiunk miatt. Szó nélkül felálltam, és kitámolyogtam a kocsmából. A kinti homályos, tejszerű fény a csontjaimig hatolt. A házak, az emberek, az ég kinyíltak és magukba omlottak. Mindez nem létezik, mindez soha nem is volt. Nem vagyok én, nem vagytok ti, sose volt a játék, amit játszunk. A Tromostovjén átlendültem a híd korlátján. A vízben nem volt kedvem lehunyni a szememet. Aztán levágódtam a fenékre.

A hídról néztem, hogyan ér véget a dolog. Egyszer el kell szakadnunk saját magunktól, hogy elinduljunk a magunk útján. Lassan befordultam a piac felé, és az egyik standról elemeltem egy dinnyét.

GÁLLOS ORSOLYA fordítása

MILAN JESIĆ

Szonettek

1.

*Ez éji órán, úgy látom, életem
az, ami volt – illatok, érintések,
emberek, nevek – csupa: „elfeledem”.
Likas memóriája elmém egy kreténnek.*

*Még tudok nevetni, sírni, tudom, mi a hála,
amit szeretteimért vissza-érzek –
de a szerelem oszló semmi pára:
nem süket, nem vak a Volt – néma érzet.*

*Pusztá sírok már csak az enyémelek.
Megéltem, tudom haláluk a halálban,
gyertyacsonkok az idők áramában,
s nem főnixek, hogy újra, újra égnének.
Bár a régmúltak minden éhe bennem,
üres szájukat nem támaszthatom fel, nem.*

2.

*Minden a szerelem tanúja, szerelmes:
erdő, déli szél, tavaszi vízcsoboly;
s ha már temetett szerelmezt a szerelmes,
annak a „fönti” dolgokról valahol
minden csönd fájó fájdalmait fújja;*

*s ki egyszer álmai mélyére nézett,
s egy hívó kezét látott – meg sose tudja,
mily soká bolyong majd, mily út-kínra tévedt.*

*De mi az út? Égő fagytól, naptól kérdi,
eltéved, kétkedik, vándorol, s mindha lenne,
a silány időt űzi, hajtja, vérzi.*

*A Bakó szépségét imádja benne,
s ha szája a végső párától habos,
megnevezi az Időt: igaz neve a Most.*

3.

*Kígyók ugattak egész éjjel odafönt,
a hegyekből a szél csupasz seggel szánkált,
s minden vityillót röhögve körbefütyölt,
hogy a mámik fején égnek állt az a pár szál.*

*Az ég sarkában minden égtáj összedőlt,
az Úr elkuglizta az angyalok gatyáját,
majd zabos lett, mert lóhúgy volt a sör,
és Ős-Túrónak mondá legott a kiszolgálást,*

*s így rikkanta: Legyen rend! Ollalá!
Ily golyóbison járok én föl s alá,
és egyre fogy a föld: kevesbedik a kókusz.*

*S hogy hajnalonta haza-hazatérek,
az éj még borongós tükrébe nézek:
csak hallgatok. Maradok filozófus.*

4.

*Ó, bár az éj felén, mikor sivatag-szájjal
ébredek, egy Mosoly, korsóval kezében
fölelmhajolna, s ragyogna mély szemében
a békés, végtelen remény a félhomályban.*

*Ablakom alatt három énekar zenészne
piano sfumatoiban suttogva, angyalszájjal;
„Jött valaki?” verítékeznék nagy lázban,
s Ő homlokom letörölné: „Ne beszélj, ne!”*

*Ó, bár elmerítne a jó álomhomok!
S mint egyenlítőnél a felkelő napot
várják a szarvasok az égi itatónál,*

*míg az ég színpadáról a csillag ellebeg,
álomvándorolnánk egymásra szomjasok.
S egyedül csak tőle lehetnék beteg.*

5.

*E lerobbant házban, ahol az a
héja-lány lakik, kinek gyönyör a karma is,
a csigalépcső csillagokba visz,
s túlcsavarul az Idők Halmaza*

*Halmazán, hol út, karó hamis.
S hol szerelmi tébolyom önműfaja
szerint egy giccsregény előszava
lett életem lángja és hamva is.*

*De mit se rá! A lépcsőre ül énem,
s míg fujtó füsttel bódítgat dohányom,
harisnyáját – képzelmemben – letépem:*

*bevallhatom, halálosan kívánom.
De ha meghalnék s magam veszejteném,
ki szerethetné Őt más, ha nem én?!*

6.

*Süskind Parfümjét olvasván: sanyarú
mennyre nincs szavunk az illatokra,
metonímia mind – körül habogva
írjuk le őket: „sötét”, „friss”, „savanyú”.*

*És: egyikőjüket sem ismerem,
a növényt se, hol e kincs tenyésztődik,
s csak habzsolom buján temetőig –
céltalan szavakkal zsúfolt e cinterem.*

*Vegye át más dalnok e készletet,
lajstromozza az összevisszaságot,
s a káoszban, játszva, gyűjtson világot,*

*hol rend van, forma, tiszta, ép észlelet –
s ha isten is akarja, megfogam majd a
versek verse vers: a semmi magja.*

BELLA ISTVÁN fordításai